

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Şubat 2016 • No:95

İŞÇİLER KÖLE DEĞİLDİR KÖLELİĞİ KABUL ETMEYECEĞİZ!

İşçi kardeşler, şu ana kadar birçok sosyal hakkımıza el konuldu ve emeklilik yaşı birkaç kez uzatıldı. Lakin patronların kâr hırsı dinmiyor, ağgözlülük sınır tanımıyor. Kıdem tazminatımıza da el koymak ve işçilerin adeta köle gibi alınıp satılacağı *özel istihdam büroları* kurmak istiyorlar. Patronların bir dediğini iki etmeyen hükümet, İş Kanunu ile Türkiye İş Kurumu Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı'nı Meclis'e sundu. Özel istihdam bürolarının kurulmasını amaçlayan bu tasarı, aslında 2008'de yasalaşmış ve gelen tepkiler üzerine dönemin Cumhurbaşkanı tarafından iptal edilmişti. Ancak patron örgütleri ve AKP hükümeti işçileri köleleştirmek üzere yeniden atağa geçmiş

bulunuyor.

Hükümet, özel istihdam bürolarını şirin göstermek için bin dereden su getiriyor ve utanmadan işçilere yalan söylüyor. Meselâ tasarıda, özel istihdam bürolarının kurulmasıyla artan işsizliğe çözüm bulunacağı, genç işçilerin tecrübe kazanacağı, uzun dönemli işsizlerin işsizlikten kurtulacağı iddia edilmektedir. AKP hükümeti yalanları kulağa hoş gelen laflarla süsleyerek biz işçileri aldatacağını sanıyor. Sanki işsizliğin nedeni özel istihdam bürolarının olmaması da, bu bürolar kurulunca işsizlik çözülecek, gençler tecrübe kazanacak, uzun dönemli işsizlik ortadan kalkacak! Yersen!

İş Kanunu'nun 90. maddesinde özel istihdam bürolarının iş bulma kurumu gibi

Taşeronluğun alabildiğine yayıldığı ve özel istihdam bürolarının olduğu bir çalışma düzeninde işçilerin uzun süre aynı işyerinde çalışması, kıdem tazminatı alması ve emekli olması imkânsızdır. Bu yolla işçilerin tüm ekonomik haklarına el koymak, kadrolu işçiliği tümüyle mezara gömmek, işçilerin sendikalaşmasının önüne geçmek istiyorlar.

Eğer hükümet gerçekten de tüm işçilerin kıdem tazminatı almasını istiyorsa, taşeron, esnek ve güvencesiz çalışmayı yasaklamalı, özel istihdam büroları kurmaktan vazgeçmelidir. Bunların yanı sıra, kıdem tazminatı ödenmeyen işçinin tazminatını devlet karşılamalı ve daha sonra bunu patronlardan tahsil etmelidir.

çalışmasına izin verilmiştir, yani işçi sınırsızlığı yasallaştırılmıştır. Ancak bu bürolar, aracılık dışında işçilerle iş ilişkisi kuramıyor ve işçiler özel bürolara bağlı olarak çalışmıyorlar. Şimdi hükümet özel istihdam bürolarına bu hakkı tanıyor. Ayrıca İş Kanunu'nun "Geçici İş İlişkisi" başlıklı 7. maddesi tümüyle değiştiriliyor. Bu

değişiklikle birlikte özel istihdam büroları ile geçici işçi çalıştıran şirketler arasında sözleşme yapılabilecek. Mevcut durumda bir holding ya da şirketler topluluğu içindeki şirketler geçici iş ilişkisi kurarak işçileri birbirlerine kiralayabiliyorlar. Ancak kiralama süresi 6 ayla sınırlı. Getirilen değişikliklerle bu süre sınırına son veriliyor.

Tasarımın yasalaşmasıyla özel istihdam büroları işçileri işe alacak ve dileyen patrona bu işçileri günlük, haftalık, aylık kiralayacak. Yani 5-10 işçiyi bir fabrikaya, 15-20 işçiyi bir başka fabrikaya çalışmaya gönderecek. Bürolardan işçi kiralayan şirketler, bu kiralama işini toplam 8 ay için olmak üzere ancak iki kez yapabilecekler. Özel istihdam bürolarıyla birlikte büyük sorunlar başlayacak: Meselâ iş güvenliği önlemlerinin alınmasını ve çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen işçi kiminle muhatap olacak? Geçici olarak bir şirkete gönderilen işçi, kötü çalışma koşullarına itiraz edebilecek mi? İsteyen şirket, işçilerin bir kısmını bir bürodan, diğer kısmını ise bir başka bürodan kiralayabilecek. Ayrıca şirketin kendi işçileri de olacak. Bu durumda, hem geçici olduklarından hem de aynı şirkete bağlı olarak çalışmadıklarından işçilerin bir araya gelmesi ve sorunlarına çözüm bulması neredeyse imkânsızlaşacak.

Zaten asıl hedeflerden biri de işçilerin sendikali olarak çalışmasının önüne geçmektir. Bu bürolarla birlikte toplu sözleşme hakkına büyük bir darbe indirilecek. Çünkü işçi gittiği işyerindeki işçilerle birleşerek sendikali olamayacağı gibi, çalıştığı büronun işçileriyle de bir araya gelme imkânı bulamayacak. Daha da önemlisi, bu büroların hangi işkoluna dâhil olacağı belli değil. Hem metal hem de hizmet sektörüne işçi kiralayan bir özel istihdam bürosunun işçileri hangi sendikada örgütlenecekler? Zorlukların yanı sıra bu da belirsiz... Diğer taraftan özel istihdam büroları işçileri kısa süreli olarak işe alacak ve kiralama işi bittiğinde ise işten atacaklar. Taşeronluğun alabildiğine yayıldığı ve özel istihdam bürolarının olduğu böylesi bir çalışma düzeninde işçilerin uzun süre aynı işyerinde çalışması, kıdem tazminatı alması ve emekli olması imkânsızdır. Bu

yolla işçilerin tüm ekonomik-sosyal haklarına el koymak, kadrolu işçiliği tümüyle mezara gömmek, işçilerin sendikalaşmasının önüne geçmek istiyorlar.

Nitekim hükümetin kıdem tazminatına saldırmadan önce özel istihdam bürolarını yasallaştırmak istemesi bir tesadüf değildir. Aynı taşeron işçileri gibi, kısa süreli sözleşmeden dolayı **bu bürolarda çalışan işçiler de kıdem tazminatı alamayacak**. Tazminat alamayan işçilerin sayısı artacak. Kıdem tazminatını bir fona devrederek ortadan kaldırmak isteyen hükümet, bu durumu bahane olarak kullanıyor. Fonla birlikte tüm işçilerin kıdem tazminatı alacağını iddia ediyor. Önce taşeronluğu yaygınlaştır, kölelik büroları kur ve bu nedenle işçiler kıdem tazminatı alamazlar, sonra da kalk "işçiler kıdem tazminatı alamıyorlar, fon kurulsun" de! Tam bir ikiyüzlülük! Eğer hükümet gerçekten de tüm işçilerin kıdem tazminatı almasını istiyorsa, taşeron, esnek ve güvencesiz çalışmayı yasaklamalı, özel istihdam büroları kurmaktan vazgeçmelidir. Bunların yanı sıra, kıdem tazminatı ödenmeyen işçinin tazminatını devlet karşılamalı ve daha sonra bunu patronlardan tahsil etmelidir.

Ancak hükümetin böyle bir derdi yoktur. Amaç kıdem tazminatını bir fona devretme yoluyla onu bizlerin elinden almaktır. Kıdem tazminatının kaldırılmasıyla patronlar, istedikleri zaman istedikleri işçiyi kolayca işten atabilecekler. Çünkü kıdem tazminatı biz işçiler için bir iş güvencesidir. Bu güvencenin kaldırılmasıyla patronların önündeki tüm engeller de kalkmış olacak. Kıdem tazminatının kaldırılmasıyla işçilik maliyetleri ucuzlayacak ve patronlar daha fazla kâr elde edecekler. Yani her durumda kaybeden bizler olacağız. Nedense bu gerçekleri bizlere söylemiyorlar!

Dört yıl önce, biz işçilerin hakları için mücadele eden ÜİD-DER'in yürüttüğü kampanya oldukça etkili olmuştu. "Kıdem Tazminatımızı Gasp Ettirmeyelim" sloganıyla işçi bölgelerinde yürüttüğümüz bu kampanya büyük ilgi görmüştü. Topladığımız 65 bin imzayı ve işçi kardeşlerimizin protestosunu bir dilekçe eşliğinde Meclis'e teslim etmiştik. O dönemde ÜİD-DER'e bir açıklama gönderen Çalışma Bakanlığı, kıdem tazminatının kaldırılmasının gündemde olmadığını bildiriyordu.

Ancak hükümet ve patronlar bir kez daha saldırıya geçmiş bulunuyor. Eğer biz işçiler ses vermezsek, sendikalarımız birleşip güçlü bir şekilde karşı çıkmazlarsa kölelik büroları kurulacak ve kıdem tazminatımız elden gidecek. Haklarımıza göz diken hükümetin ve patronların planlarını durduracak olan bizlerin birliğidir. Birleşmek ve haklarımıza sahip çıkmak zorundayız!

- Taşeronla, özel istihdam bürolarına, güvencesiz çalıştırmaya hayır!
- Kıdem tazminatımıza dokunma!
- Kıdem tazminatı ödemeyen patronlara ağır cezalar verilsin!
- Kıdem tazminatı ödenmeyen işçinin tazminatını devlet ödesin, patronlardan tahsil etsin!

İşçisin, İşçiyiz, İşçi Sınıfıyız!

İşçi sınıfı örgütlüyse her şeydir, örgütsüzse hiçbir şey. Bu nedenle beyaz yaka-mavi yaka, taşeron-kadro, işçi-memur, Kürt-Türk gibi bütün ayrımları bir kenara bırakmalı. Sadece geçinmek ve karnını doyumak için değil işçi sınıfının örgütlenmesi için de ter akıtmalı.

Sermaye sahipleri, yani patronlar sınıfına mensup olanlar kendilerini “işveren”, “iş adamı”, “iş kadını” gibi sıfatlarla tanımlarlar. Bu sıfatlar toplumda olumsuz bir çağrışım yapmaz. Tersine olumlu bir imajı vardır. Bu sıfatlara sahip olanlar saygın, nezih, kültürlü sayılır. **Patronlar, yaşadıkları şatafatlı hayatların ve bu sıfatların arkasında kaç işçinin alın teri olduğunu, işçileri insan yerine koymadıklarını, onları ezdiklerini gizlemeye çalışırlar.** Sıra bu “saygın” patronların zenginliğini alın teri dökerek büyüyen işçilere gelince akla pek de olumlu şeyler gelmez. İşçi olmak, amele olmak öyle iyi bir imaj yaratmaz. İşçileri sömürüp onların sırtından servet kazanan bir patron, patronlar sınıfının üyesi olmaktan gurur duyar. Oysa ellerinin hüneri, gözlerinin nuru, alnının teriyle çalışıp üreten işçiler kendilerine “işçi”, “amele” denmesinden çok hoşlanmazlar. İşçiler adeta işçi sınıfının bir parçası olmaktan utanmaya zorlanırlar. Bu nedenle işçiler genellikle kendilerini başka sıfatlarla tanımlarlar. **Tezgâh başında çalışan işçi “operatör”, tezgâhtar “satış danışmanı”, büro işçisi “memur”, temizlik işçisi “personel” olur.**

İşçi yerine kullanılan tüm süslü kavramlar işçiye işçi olduğunu, işçi sınıfının bir parçası olduğunu unutturmak isteyen patronların başının altından çıkıyor. Bunun nedeni çok basit: Patronlar sınıfının işçileri sömürdüğü ve onların sırtından sermayelerini büyüttüğü kapitalist bir toplumda yaşıyoruz. Bu sistemde patronlar her şeyin sahibi ve egemenidirler. Zenginlik, sermaye, şirketler, bankalar, üretilen ürünler, mağazalar, vitrinler, taşıtlar her şey onlara aittir. İşçiler ise sömürülen ve ezilendirler. İşçilerin yoksulluklarından başka bir şeyleri yoktur. Emek güçlerinden başka satacak bir şeyleri yoktur ve eğer emek güçlerini satmazlarsa yani işsiz kalırlarsa bu tam bir felâket olur. İşçiler çalışmadıkları zaman aç kalırlar, açıkta kalırlar ve yaşayamazlar. Patronların tersine ömürleri boyunca durup dinlenmeden çalışmak zorundadırlar. Alın teri dökmek, üretmek çok güzel ve değerlidir. Ama bu çalışma başkalarının servetini büyütmekten başka bir işe yaramıyorsa, biz açlıktan ölmek için çalışırken başkaları emeğimizle sefa sürüyorsa bu şu anlama gelir: Biz işçiler bu sömürü düzeninde tıpkı bir köle gibi çalışmaya mahkûmuz ve patronlar bize köleliğimizden utanmak dışında bir seçenek

bırakmak istemiyorlar.

Patronlar; barınmak, beslenmek, çocuklarına bakmak ve buna benzer ihtiyaçlarını gidermek için çalışmak zorunda olan işçilerin başına düşük ücret, fazla mesai, uzun çalışma saatleri, iş kazaları ve işsizlik gibi belâları sarıyorlar. İşçiler köle olmayı hep birlikte reddetmezlerse, yani örgütsüzlerse patronların dayattığı bütün şartları kabul etmek zorunda kalırlar. Meselâ asgari ücrete kaşıkla zam yapılıyor, enflasyon kepçesi bu zammı misliyle geri alıyor. Kıdem tazminatı gasp ediliyor, işçiler buna karşı hiçbir şey yapılamayacağını düşünüyor. Esnek çalışma ile iş güvencesi ve düzenli çalışma saatleri ortadan kaldırılıyor, işçilerin bundan haberi yok. **Yani eve hırsız girmiş, ev sahibinin hırsızı kovmaya mecali yok!** Tüm bu saldırıları hayata geçiren patronlar ve hükümet bunları işçiye en büyük müjde olarak sunuyorlar. Patronlar, bir sınıf olduklarını ve karşılarında da milyarlarca insandan oluşan işçi sınıfı olduğunu unutmadan örgütlü davranıyorlar. Patronlar talep ediyor, hükümet tasarımlar hazırlıyor, Meclis yasa çıkarıyor, medya allayıp pulluyor ve saldırılar bizi vuruyor. Bunun karşısında ayağa kalkması gereken işçilerse saldırılara çaresizce boyun eğiyor. **Yani bir sınıf olarak davranmıyor!**

Örgütsüz işçiler kendilerini işçi sınıfının bir parçası olarak görüp öyle hareket etmiyorlarsa, rüzgârın önündeki yaprak gibi bir o yana bir bu yana savrulurlar. Peki, örgütlenme nereden başlar? Elbette işçinin, işçi olduğunu, işçi sınıfının bir üyesi olduğunu fark etmesi ve buna uygun şekilde davranmasıyla. Bir işçi gibi düşünüp bir işçi gibi hareket etmesiyle. Patronların çıkarlarını değil, işçi sınıfının çıkarlarını savunmasıyla. İşçi sınıfının bir parçası olan bilinçli bir işçi, patronların saldırılarından tek başına kurtulamayacağını bilir. Bu nedenle her durumda **işyerinde, sendikasında, işçi derneğinde, siyasal örgütünde** yer almaya başlar. Bilir ki işçi sınıfı örgütlüyse her şeydir, örgütsüzse hiçbir şey. Bu nedenle beyaz yaka-mavi yaka, taşeron-kadro, işçi-memur, Kürt-Türk gibi bütün ayrımları bir kenara bırakır. Sadece geçinmek ve karnını doyumak için değil işçi sınıfının örgütlenmesi için de ter akıtır. Örgütlü işçi “eziliyorum” diye sızlanıp işçiliğinden utanmaz. İşçi olmakla ve patronlar sınıfının sömürüsüne karşı mücadele etmekle gurur duyar. ■

Kıdem Tazminatının Gaspına Karşı Eylemler

DİSK: “Kıdem Tazminatı İş Güvencemizdir, Dokunma!”

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK, 9-10 Şubat tarihlerini “kıdem tazminatının gaspına karşı genel eylem ve direniş günü” ilan etti. Bu kapsamda 9 Şubatta İstanbul’da, 10 Şubatta Ankara’da eylemler gerçekleştirildi.

İstanbul’daki eylem için Birleşik Metal-İş ve Genel-İş’in ağırlıkta olduğu DİSK’e bağlı sendikalar, Kartal Köprüsü üzerinde bir araya gelerek kortejler oluşturdular ve yürüyüşe geçtiler. DİSK’in eylemine ÜİD-DER’li işçiler de destek verdiler. Yürüyüş Kartal Meydanı’na kadar sloganlar ve konuşmalarla devam etti. Ankara’da ise Milli Kütüphane önünde toplanan DİSK üyeleri, Çalışma Bakanlığı’na doğru yürüyüşe geçti.

Her iki eylemde de basın açıklamalarını DİSK Genel Başkanı Kani Beko gerçekleştirdi. Beko yaptığı konuşmalarda kıdem tazminatının fona devredilmesi halinde, işten çıkarmaların kolaylaşacağını, sendikalaşmanın imkânsızlaşacağını söyledi. Beko, “Kıdem tazminatını kaldırmaya çalışanlara cevabımız genel grev olacaktır”

Metal İşçileri Asgari Ücret Farkını İstiyor

Metal sektöründeki mücadele ateşini yakan ve o süreçte birliğini koruyabilen Renault işçileri, asgari ücrete yapılan zammın ardından ek zam talebiyle eylemler gerçekleştiriyorlar. Asgari ücret zammıyla birlikte 10 yıllık işçilerin bile ücretlerinin asgari ücret düzeyinde kaldığına dikkat çeken işçiler, vardiya çıkışlarında “farklar hakkımız söke söke alırız” sloganı ve ıslıklarla taleplerini dile getiriyorlar ve fazla mesailere kalmıyorlar. Renault işçilerinin eylemlerinin sürmesi üzerine patron tarafından fabrikaya iş müfettişleri çağrıldı. İş müfettişleri işçilere “işinizden olursunuz”, “sizleri kim zorluyor?” “sözcüleriniz kim?” diyerek baskı uyguladılar. İşçiler ise “bize değil, farkları niye vermiyor diye işverene sorsunlar” diyerek müfettişle-

diyerek mücadele vurgusu yaptı.

Türk-İş İstanbul Şubeleri: “Kıdem Tazminatını Gasp Ettirmeyeceğiz!”

Kıdem tazminatı konusunda Türk-İş Genel Merkezi sessizliğini koruyor. Ancak Türk-İş İstanbul Şubeleri, 11 Şubatta kıdem tazminatının fona devredilmesine ve özel istihdam bürolarının yasalaştırılmak istenmesine karşı Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Türk-İş İstanbul 1. Bölge Temsilcisi Adnan Uyar yaptığı konuşmada, bu düzenlemenin kiralık işçiliği yasal zemine oturttuğunu ve iş güvencesini ortadan kaldırdığını belirtti. Uyar, konuşmasının sonunda, Türk-İş İstanbul Şubeleri olarak Ankara’daki Türk-İş yöneticilerine seslendi, hükümetin kıdem tazminatına yönelik uygulamasına karşı hareketi geçmelerini istedi.

Türk-İş’e bağlı Deriteks Sendikası ise 3 Şubatta Tuzla Deri Sanayi’de, 2 saatlik iş bırakma eylemi, yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Direnişin devam ettiği Aka Deri önünde yapılan açıklamada kıdem tazminatına sahip çıkma çağrısı yapıldı. ■

re tepki gösterdiler. Baskılara rağmen talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerine devam etme kararlığında olan işçiler, vardiya çıkışlarında patrona ve MESS’e gösterdikleri tepkiyi müfettişlere de gösterdiler. Renault işçileri, sendikaları Birleşik Metal-İş’in de talepleri doğrultusunda harekete geçmesini bekliyorlar.

Tofaş işçileri de asgari ücret farkının tüm işçilere verilmesini istiyorlar. Gebze’de ise Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Kroman Çelik, Sarkuysan, Cengiz Makine, Bosal, Yücel Boru, Çayırova Boru, Makine Takım, Fontana, Schneider Samandıra fabrikalarındaki işçiler, ek zam talep etmek için ortak mücadele kararı aldılar. Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi işçilerin yanında olacağını duyurdu. İşçiler kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı da diğer iş kollarındaki işçilerle birlikte mücadeleyi yükselteceklerini ifade ediyorlar. ■

MATA İşçileri: Üretimden Gelen Gücümüzü Kullandık Ve Kazandık!

Tuzla'da üretim yapan Mata Otomotiv'de, işçiler sendikalaştıkları için 12 Şubatta 10 işçi işten atıldı. İşçiler, gündüz vardiyası çıkışında alkışlı protestolarla bu saldırıya cevap verdiler ve işverene taleplerini iletiler. Görüşmelerden bir sonuç alamayan işçiler, vardiyaları bitmesine rağmen, üretim alanlarını terk etmediler. Üretimden gelen güçlerini kullanan işçiler, akşam ve gece vardiyasında da, vardiya bitimlerinde de üretim alanlarında kaldılar. İşçilerin gücünü ve kararlılığını gören Mata patronu, işçilerin örgütlendiği Birleşik Metal-İş Sendikasını kabul ettiğini ve işten atılan işçileri geri alacağını açıkladı. Mücadele eden işçiler kazandılar.

Sohbet ettiğimiz Mata işçileri düşüncelerini şu şekilde açıkladılar: “Bizler anayasal hakkımız olan sendikalaşma hakkımızı kullandık, işveren ise bu hakkı tanımayarak işçi arkadaşlarımızı işten çıkardı. Amaç belliydi. Gücümüzü zayıflatmaktı. İşten atılan arkadaşların geri alınması ve bu nedenle hiçbir işçinin işten atılmaması talebimizi ilettik. Ancak iki vardiya boyunca hiçbir yanıt alamadık. Sendikamız ve biz işçiler muhatap olarak kabul edilmedik. Beklemek ile bir sorunun çözülemeyeceğini anladık. İşçinin tek bir gücü vardı. O da üretimden gelen gücünü kullanmaktı ve birlikteliğimize güvendiğimiz için bu silahımızı kullandık.”

Üretimden gelen güçlerini kullanmayı nasıl başardıklarını sorduğumuzda ise, tüm işçilerin tek vücut olunca ve kararlı durunca başaramayacakları hiçbir şeyin olamayacağı cevabını aldık. Samimi duygular içerisinde şöyle anlattılar: “Bizler, bu fabrikadan bir şey olmaz diye düşünürdük. Kimse kimseye güvenmez, bireyci davranır, kimi zaman da sorunlarımızı yöneticiler ile birebir halletmeye çalışırdık. Çalışma ortamımızın sağlıksızlığı, iş güvenliği ve ücretler konusunda, yıllarca hiçbir kazanım elde edemedik. Evimize biraz daha eklemek götürebilmek için gece gündüz demeden, kimi zaman üç vardiya çalıştık. Ama dönüp baktığımızda, fazla çalışmaktan kendimize ve ailemize zaman ayıramadığımızı, borçlarımızı bir türlü kapatamadığımızı gördük. İşveren hep büyüdü, biz küçülmeye devam ettik. Asgari ücretin artması ile doğalgaza, ev kiralalarına elektriğe, ekmeğe zam geldi. Zamların da açıklanması ile birlikte, tepkiler çığ gibi büyüdü ve birlikte olmaya, birlikte hareket etmeye karar verdik ve Birleşik Metal-İş Sendikasında örgütlendik. 3 gün içerisinde üyelikleri tamamladık. Buna biz de inanmadık. Bizlerde biriken öfke bir anda her birimizi ortak bir yerde topladı ve sendikalaştık. Üç gün içerisinde çoğunluğu aştık ve yetki başvurusunda bulundu sendikamız.”

Bu güzel ve anlamlı birlikteliğin, 2 gün süren eylemle-

rin işçilerde nasıl duygular uyandırdığını sorduk: “Müthiş bir duygu. Her işçinin bunu yaşaması ve birlikteliğe inanası gerekir”. Anlamlı bir örnek vermek istiyorum diyen bir işçi şöyle konuştu: “Bizler fabrika içinde olduğumuz için, yemeğe gidemedik. Çalışan vardiyadaki arkadaşlarımız, sadece çorbalarını içmişlerdi ve diğer kumanyalarını paylaşmak için bizlere getirdiler. Birbirlerini tanımamayan, belki de daha önce hiç selamlaşmamış işçiler kenetlenmişti. İşte dedik, işçiler yan yana gelince, ortak sorunlarına ortak cevaplar arayınca, paylaşımın da ortak olması kaçınılmaz dedik. Daha dün kadar, Sünni-Alevi, Türk-Kürt diye birbirini ayıran, aynı tezgâhta çalıştığı halde yan yana gelemeyen yüzlerce işçi, ortak sorunlar etrafında kenetlenmişti.”

Peki, son gün neler yaşandı: “Üretimden gelen gücümüzü kullanmasaydık, belki de işveren bizi ve sendikamızı tanımayacaktı. İşte aldığımız bu doğru karar işvereni sendika ile masaya oturmak zorunda bıraktı. İşten atılan arkadaşlarımızın geri alınması ve sendikal çalışmalardan dolayı hiçbir arkadaşımızın işten atılmayacağını teyidi alındı. Sendikamız kararı bildirdi, taleplerimizin kabul edildiğini ve ertesi gün sabah vardiyasında üretimin başlayacağını duyurdu. Kazandığımız zaferin bizlerdeki coşkusu tarif edilemez.”

Son olarak diğer işçiler için neler söylemek istersiniz diye sorunca cevap şu oldu: “Tüm işçi kardeşlerimize söyleyeceğimiz anlatacağımız o kadar çok şey oldu ki bu iki gün içinde. Önemli iki nokta var: Hiç kimse bu işyerinden, bu insanlardan bir şey olmaz dememeli. Biz böyle diyorduk ve yanıldık. Bizden bir şey oldu, bu fabrikadan bir şey oldu. Birlik olduk ve kazandık. Diğer bir nokta ise gücümüzün farkında değiliz. Bizler bu gücümüzü fark ettik, kullandık ve işvereni masaya bu şekilde oturtabildik. İşçilerin silahı işte buymuş. Tüm işçiler bu silahı kullanmalı. Kullandıklarında başarı kaçınılmaz olacaktır.” ■

Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, atanamayan öğretmenlerden ve TEOG sınavını kazanamayan öğrencilerden intihar edenler için vicdansızlıkta sınır tanımayan bir açıklama yaptı. Bu gençlerin ve çocukların gösteriş için, ilgi çekmek için intihar ettiğini söyledi. Çocukluğu ve gençliği insafsızca elinden alınan, sınavdan sınava koşan gençler bu yarışın sonunda işsizlik belâsıyla yüz yüze kalıyorlar. Ama bu durum zalim eğermenlerin umurunda bile değil. İşçi sınıfının evlatları böyle bir zihniyete teslim edilemez. Anne-babalar evlatlarını patronlar sınıfının zalim düzeninin kurbanı olmaktan kurtarmak için mücadele etmek zorundadır. Gençler, işçi sınıfının gençleri gelecekları için sınıflarının mücadelesindeki yerlerini almalıdır. Aşağıda, intiharların gerçekte neden kaynaklandığını açıklayan bir öğrenci okurumuzun gönderdiği mektubu yayınlıyoruz.

İki Çocuk Daha Astı Kendini!

■ Sefaköy'den UID-DER'li bir öğrenci

Berrin Yılmazlar, daha 13 yaşında küçücük bir çocuktur. Bursalıydı. Aylardır liselere giriş sınavı olan TEOG'a hazırlanıyordu. Sınav sonuçları açıklandığında bilgisayar başına oturdu Ayşe Berrin. Puanlarının düşük olduğunu görünce hüsrana uğradı, yıkıldı. Kapandı odasına saatlerce ağladı. Gece banyoya girdi ve kendisini bornoz kemeriyle kalorifer borusuna asarak yaşamına son verdi.

Bir başka haber Kayseri'den geldi. Seyfi Can Keleş de 13 yaşındaydı. Dersleri iyi değildi, "kırığı" çoktu. Ertesi gün karnesini alacaktı. Akşam ailesiyle yemek yedikten sonra odasına kapandı. Çıkmadı odasından Seyfi Can. Babası merak edip odasına geldiğinde Seyfi Can'ı kendini asmış buldu.

Ayşe Berrin ve Seyfi Can geçtiğimiz günlerde art arda canına kıyan iki çocuk. Onlar eğitim sisteminin yaşamdan kopardığı ilk canlar değil. Sadece son 1 ay içinde yaşları 13 ilâ 15 arasında değişen 7 çocuk intihar etti. Sınav stresinden dolayı kalp krizi geçiren, sınav sonucu "başarısız" olduğu ya da dersane masrafını ödeyemediği için intihar eden, eğitimine devam edebilmek için çalıştığı inşaatın 8. katından düşüp ölen, staj gördüğü fabrikada iş cinayetine kurban giden daha binlerce gencecik insan var.

Neden oluyor bu ölümler? Çünkü sömürünün ve eşitsizliğin olduğu bir dünyada yaşıyoruz. İşçi sınıfı olarak biz üretiyoruz fakat bir avuç asalak bizim ürettiklerimize

el koyarak sefa sürüyor. Bir araştırmaya göre dünyanın en zengin 62 kişinin toplam serveti, 3,5 milyar insanın toplam servetini geçiyor. Bu eşitsizlik hayatın her alanında kendisini hissettiriyor. Meselâ bir patron çocuğunun sınav stresi yaşamasına veya sınav sonucuna üzülmeye gerek yoktur. Çünkü geleceği zaten garanti altındadır. Ya biz işçi çocukları? Biz illiğimize kadar gelecek kaygısı ve işsizlik korkusu yaşıyoruz. Sadece kendimizi düşünmeye ve rekabet etmeye zorlanıyoruz. Birçoğumuz sorunlarımızdan kurtuluşu maalesef bize belletildiği gibi sınavları kazanmakta görüyor. Sınav maratonlarında yarış atı gibi koşturulan milyonlarca öğrencinin çok küçük bir kesimi umduğu yaşam koşullarına kavuşabiliyor. Geriye kalan ezici çoğunluğu ise hüsrana ve acı bekliyor. Sınav sonuçlarına dayanamayan, geleceğe dair umudu kalmayan, kendisini yetersiz ve gereksiz gören kardeşlerimiz depresyona giriyor ve yaşamlarına son veriyor.

Peki, işçiler ve onların çocukları olan bizlerin bunda kabahati yok mu? Kabahatimiz örgütsüz olmamız ve mücadeleye uzak durmamız. Dünyadaki tüm zenginliği üreten fakat sefaletin koynunda yaşayan işçi sınıfı olarak örgütsüzüz. **Örgütsüz olmamızın bedelini her gün canımızla, kanımızla ödüyoruz.** Zihinlerimize yerleştirilen "her koyun kendi bacağından asılır" fikrinden kurtulalım. Ayşe Berrin, Seyfi ve yaşamdan koparılan nicelerinin hesabını sormak için, bu düzene başka kurban vermemek için ve kendi geleceğimiz için sınıf mücadelesine güç verelim. ■

Hükümetten Kadınlara “Müjde”: Esnek Çalışacaksınız!

AKP'nin “reform”, “müjde” gibi süslü ifadelerle, doğum yapan kadın işçilerin haklarına dair Meclis'e sunduğu taslak yasalaştı. Bu yasayla çalışan kadınların pek çok yeni hak elde ettiği, kadınların istihdama daha fazla katılacağı, doğum yapan çalışan kadınların sorunlarının çözüleceği iddia ediliyor. Oysa yasadan kadınlar için çıka çıka esnek çalışma ve güvencesizlik çıkmıştır. Getirilen düzenlemeyle amaçlanan bir yandan işgücünü esnekleştirmek ve ucuzlatmak, bir yandan doğum oranlarını arttırmak ve çocuk bakımı yükünü tamamen kadının sırtına yıkmaktır. Yasayla sözde “kadınlara tanınan haklar” özel istihdam bürolarının meşrulaştırılması için bahane de teşkil ediyor.

Hamilelik, doğum ve doğum sonrası işçi kadının ve işçi ailesinin yaşadığı sorunlar durumu iyice ağırlaştırıyor. Hamilelik sırasında işten atılma korkusu, verimin düşmesi bahanesiyle maruz kalınan baskılar, doğum izninin yetersizliği nedeniyle hem annede hem bebekte oluşan travmalar, emzirme izninin yetersizliği ve işyerlerinin emzirme için uygun olmaması sebebiyle sorunlar yaşanıyor. Yasa, tüm bu sorunlar karşısında kadınlara “yarım gün çalışma hakkı” veriyor.

Yasa, doğum sonrası analık izni süresi sonunda kadın işçiye, süt izni olmaksızın, ilk çocuk için 2 ay, ikinci çocuk için 4 ay, 3. ve sonraki doğumlar için 6 ay yarı zamanlı çalışma “hakkı” getiriyor. Yarı zamanlı çalışma karşılığında tam maaş alınacak ama aradaki fark patronların cebinden değil işçilerin parası olan İşsizlik Fonundan karşılanacak. Kadın işçinin yarı zamanlı çalışmayı talep etmesi sözde işten çıkarma gerekçesi yapılamayacak. Ama hamile kalan kadınların karşı karşıya kaldığı uygulamalar, patronların işçi çıkardıkları için doğru düzgün bir yaptırımla karşılaşmamaları kadın işçiler için güvenceli çalışma diye bir şey olmadığını gösteriyor. İşçiler patronların örgütsüz işçileri ne kadar kolay işten attıklarını, bin bir oyunla tazminat vermektense nasıl kurtulduklarını iyi bilirler. Medyada “çalışan kadınlara müjde” olarak servis edilen bu yasadaki olumlu görünen ne varsa çalışma hayatının gerçeklerine çarpıp geri dönecek.

İşverenler kadın işçi çalıştırmayı tercih etmeyecekler. Çalıştırdıkları zaman daha da ucuza çalıştıracaklar. Doğum iznine ayrılan, yarı zamanlı çalışan kadınların yerine özel istihdam bürolarından işçi kiralanacak. Kadın işçilerin doğum izinleri özel istihdam bürolarından geçici, ucuz, güvencesiz işçi kiralamanın bahanesi haline gelecek. İşçiler iyice köle durumuna düşürülecek. Doğum sonrası yarı zamanlı çalışacak kadın işçinin boşluğu güvenceli istihdamla değil özel istihdam bürosundan kiralanacak

işçilerle kapatılacak ve işçilerin arasına daha derin ayrımlar sokulacak. “Kölelik bürolarından” kiralananan işçi doğum yapan kadının izni bitince kendini kapı önünde bulacak. “Kölelik büroları”, kıdem tazminatının gaspı, esnek çalışmanın yaygınlaştırılması ile işçi için tek bir işyerinde yıllarca güvenceli olarak çalışma, kıdem biriktirme, emekli olma imkânı tamamen ortadan kalkacak.

Yarı zamanlı çalışma sonucu **ücretin yarısının İşsizlik Fonundan karşılanması** da büyük bir ayak

oyunudur. Zaten İşsizlik Sigortası Fonu büyük oranda patronlara peşkeş çekiliyor. Kıdem tazminatı yükü patronların üzerinden alınıyor. Kadınların yarı zamanlı çalışma ücreti işçilerin fonundan karşılanıyor. O zaman burada işçiler nasıl bir “hak” elde etmiş oluyor? İşçilerin ücreti kendi fonlarından ödetiliyor, sonra da işçiye “sana yeni haklar verdik” deniliyor. Ürettikleri zenginliklerden daha fazla pay almak işçilerin hakkıdır. Oysa yasa bu payı arttırmıyor, tersine azaltıyor. İşçi ücretleri ile patronların serveti arasında bu denli büyük bir uçurum varken patronların servetini daha da arttıracak uygulamalar işçi düşmanı uygulamalardır. Ne yazık ki kadın işçilerin payına daha büyük saldırılar düşüyor. “Reform” diye sunulan bu uygulamalar işçi kadınların ve işçi ailelerin sorunlarını çözmeyecek, çok daha büyük sorunlar yaratacaktır.

İşçi kadınların talepleri nettir: **Doğum ve emzirme izinleri ücretli olarak uzatılmalıdır, her işyerinde çalışan kadın sayısına bakılmaksızın nitelikli kreşler açılmalıdır, sendikal örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılmalıdır.** Sermaye sınıfı ve emrindeki AKP hükümeti elbette bu talepleri kendi rızasıyla yerine getirmeyecek. Sorunlarımızın çözümü ve haklarımızı korumanın yolu bunun için mücadele etmekten ve örgütlenmekten geçiyor. UID-DER Kadın Komitesi'nin “Emekçi Kadınlar Mücadeleye! Kadına Şiddete Hayır, Her İşyerine Kreş, Doğum İzni Uzatılsın, Gece Vardiyası Yasaklansın!” kampanyasına sahip çıkmak, büyütme ve bu kampanyayı sendikalarımıza taşımak önemli ve büyük bir adımdır. Emekçi kadınlar olarak haklarımız ve çocuklarımızın geleceği için örgütlenelim, mücadele edelim. ■

İşçiler Zamlara, İşten Atmalara ve Kesintilere Karşı Mücadelede!

Avrupa'da taşıma işçileri eylemi

Taşıma işçileri, 9 Şubatta Avrupa genelinde pek çok bölgede eylem yaparak, Polonya'da DCT limanı işçilerine uygulanan kötü muameleyi kınadılar, işçi dayanışmasını büyüttüler.

Polonya'da ITF/ETF'ye bağlı Solidarnosc Sendikası'na üye işçiler, iki buçuk yıldır toplu sözleşme görüşmeleri dâhil pek çok engelle ve sorunla karşı karşıyalar. Bu süreçte özellikle sendika temsilcilerinin ve öncü işçilerin iş akitleri feshedildi.

DTC yönetiminin ve sahiplerinin ofisleri Lüksemburg, Frankfurt ve Londra gibi kentlerde olduğu için eylemler buralarda da gerçekleştirildi. Eylemciler, şirket yetkililerine sorunu çözmek amacıyla ITF/ETF temsilcileriyle görüşmeleri çağrısında bulundular. Örgütlenmenin bir hak olduğunu söyleyen liman işçileri, işten atılan arkadaşlarının tüm haklarıyla birlikte işe geri alınmasını, iş koşullarının düzeltilmesini ve ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyorlar.

İspanya'da binlerce işçi sendikacıların yargılanmasını protesto etti

9 Şubatta binlerce işçi yoğun yağmura ve şiddetli rüzgâra rağmen saatlerce Madrid'de yürüyüş yaparak, greve çıktıkları gerekçesiyle yargılanan işçilere sahip çıktı. 8 sendika üyesi işçi, toplam 66 yıl hapis cezası ile karşı karşıya.

CC.OO de Industria ve MCA-UGT sendikalarının üyesi olan 8 işçi, 29 Eylülde gerçekleştirilen genel greve katıldıkları ve Madrid'de Airbus önünde grev gözcülüğü yaptıkları için suçlanıyor. 9 Şubatta duruşmaları başlayan 8 işçiye destek için İspanya'daki sendikaların yanı sıra, Belçika ve Fransa'dan da Airbus çalışanları yürüyüşe katıldılar.

Her bir işçinin 8 yıl 3 ay ceza ile yargılanması grev ve sendika hakkına ciddi bir saldırı anlamına geliyor. En son Franco faşizmi altında devreye sokulan bu uygulama yeniden gündemde. İspanya'da 300'den fazla sendikacı ve işçi cezalandırılmak isteniyor.

Yüzlerce işçinin greve çıktığı ve Airbus önünde toplandığı eylemde, hükümetin kemer sıkma politikaları protesto edilmişti. Ancak polis protestolara katılan işçilere azgınca saldırmış ve onlarca işçiyi yaralamıştı. Hükümet bu saldırılarla da yetinmeyerek pek çok işçi hakkında "polise mukavemet" ve "çalışma hakkına engel olmak" gerekçeleri ile soruşturma başlattı. Ancak işçiler bu saldırılara

"Grev Suç Değildir", "Onlar 8 Değiller, Binler" sloganlarıyla karşılık veriyorlar.

Nijerya'da emekçiler %45'lik elektrik zammını protesto ediyor

Nijerya İşçi Kongresi (NLC), Sendikalar Kongresi (TUC) ve diğer örgütlerin girişimiyle 8 Şubatta ülke genelinde elektrik zammını protesto edildi. Protestocular "karanlık için daha fazla ödemeyeceğiz" yazılı dövizler taşıyarak yapılan zamlara olan öfkelerini dile getirdiler.

İşçiler, sabahın erken saatlerinden itibaren Nijerya'nın başkenti Abuja'da bulunan İşçi Evi önünde toplandılar. Ulusal Elektrik Düzenleme Komisyonu tarafından hayata geçirilen elektrik zammına tepki gösteren işçi ve emekçiler, komisyonun elektrik dağıtım şirketlerinin çıkarlarına çalıştığını ve zammın bu yüzden uygulandığını teşhir ettiler. Komisyondan bu korkunç zammın geri çekilmesini isteyen sendikalar, geri adım atmayacaklarını ve zamdan vazgeçilmemesi durumunda ülke genelinde genel greve gideceklerini duyurdular.

Yunanistan işçi sınıfı ayakta

Yunanistan işçi sınıfı, Syriza hükümetinin kemer sıkma politikalarına son yılların en büyük genel greviyle cevap verdi. 4 Şubatta gerçekleşen genel greve yarım milyon insan katıldı. Sendikaların çağrısıyla düzenlenen greve

meslek örgütleri, esnaf ve çiftçiler de destek verdi. Atina'da düzenlenen mitinge 50 bin kişi katıldı. Bunun yanı sıra Selanik, Patras, Larissa, İraklion gibi kentlerde de gösteriler düzenlendi.

İktidara gelmesinin hemen ardından Syriza hükümeti, Avrupa Birliği ve Uluslararası Para Fonu'nun (AB ve IMF) dayatmalarına boyun eğdi ve kemer sıkma politikalarını uygulamaya girişti. Halkta büyük bir umut yaratarak iktidara gelen hükümet, bu adımlarıyla kısa zamanda işçi ve emekçilerin tepkisini çekti. Özel sektörde örgütlenen sendikalar konfederasyonu GSEE ve kamu sektöründe örgütlenen sendikalar konfederasyonu ADEDY grev çağrısı yapınca yüz binler sokağa döküldü.

Syriza, AB'den alacağı kurtarma paketi karşılığında emekli aylıklarında kesintiye gitmeyi ve 2019'a kadar pek çok ek ödemeyi kaldırmayı planlıyor. Ancak 2010'dan bu yana 11 kesinti gören emekliler bu defa kesintilere izin vermeyeceklerini ifade ediyorlar. Emekçilerin tepkisine rağmen AB, IMF ve Dünya Bankası temsilcileri Yunanistan'a geldiler ve grev sürerken geniş polis koruması altında olan bir otelde kesintileri planladılar. İşçiler ise hayatı durdurarak cevap verdiler. Ulaşım araçları, taksiler, avukatlar, noterler, mühendisler çalışmadı; limanlar, okullar, hastaneler, eczaneler, marketler kapandı. Gazeteler basılmadı, web siteleri güncellenmedi.

Sokağa dökülen işçiler, gençler, emekliler öfkelerini ve taleplerini dile getirdiler. Emeklilik yaşının yükseltilmesine, kamu harcamalarındaki, sosyal haklardaki ve maaşlardaki kesintilere, arttırılan vergilere tepki gösterdiler.

Syriza, kemer sıkma politikalarına son vereceğini ve AB ile ilişkileri değişikliğe uğratacağını vaat ederek iktidara geldi. Fakat sözünde durmadı. AB'nin dayattığı kemer sıkma politikalarına nasıl yanıt verileceğini sözde bir referandumla halka danıştı. Referandum sonucu "hayır" çıkmasına rağmen Syriza hükümeti kesintilere devam etti. Yunan işçi sınıfı bu acı reçeteye karşı çıkacağını her fırsatta ortaya koyuyor.

Hatun Abad Bakır işçileri serbest bırakılsın!

İran'da Hatun Abad bakır madeninde çalışan 28 işçi, yaptıkları protesto eylemi nedeniyle 26 Ocaktan bu yana gözaltında tutuluyor.

İşçiler, rafineri projesinde çalışma umuduyla, alt şirket olan bakır madeni şirketinde dört yıldır çok düşük ücretlerle çalıştırılıyorlar. Bakır şirketi yönetimi, rafineri projesinin başlangıcında, bu işçilerin tümünü çalıştırma sözü vermişti. Fakat geçen yıl, bu şirketin ihtiyaç duyduğu işçiler için, bakır kompleksi işe alma sınavı uygulaması başlattı. İşe alma sınavının iş güvencelerini ciddi bir şekilde tehlikeye atabileceğinin farkında olan işçiler, iş güvencesinin belirsizliği nedeniyle geçen yıl aileleriyle birlikte çeşitli protestolar ve toplantılar yaptılar.

Yetkililerin iş güvencesine ilişkin başlangıçtaki sözlerine rağmen, Babak şehrindeki Hatun Abad bakır madeni şirketinde çalışan 170 işçi işten atıldı. İşletmenin patronu olan devletin bu kandırmacasının ardından, işçiler aileleriyle birlikte yaygın protestolar başlattılar. İslami rejimin kolluk kuvvetleri işçilere saldırdı, dövdü ve 28 işçiyi gözaltına aldı. Bu işçiler halen gözaltında tutuluyorlar.

Bu sanayi bölgesinde, işçilere yönelik baskı ve saldırılar uzun bir tarihe sahip. Daha önce baskıcı İran hükümetinin polisi eylem yapan işçilere ateş açmış ve katletmişti. Hatun Abad işçilerinin kapitalist İslami rejim tarafından katledildikleri haberi tüm dünyada derhal yayınlanmış ve rejimi kınayan küresel bir kampanya başlatılmıştı.

Bizler Hatun Abad bakır şirketinin 170 işçisinin işten atılmasını, protestocu işçilere yönelik baskıları ve 28 işçinin gözaltında tutulmasını kınıyoruz. Tüm tutuklu işçilerin ve emek aktivistlerinin derhal ve koşulsuz serbest bırakılmasını istiyoruz. ■

Sorun Vicdanlı Patron mu, Sömürü Düzeni mi?”

Kapitalistler sermayenin büyümesini hedefler, işçilerin refahını değil. Sermaye için önemli olan insan değil kârdır. Her kapitalist daha fazla üretmek, daha fazla satmak ve kâr etmek ister. Rekabet edemedikleri takdirde batırlar. Bu nedenle hiçbir patron vicdana gelip “şu kadar parayı da işçilerle paylaşayım” demez.

Milyonlarca işçinin aklına şu tür sorular hep takılmıştır: “O kadar zengin olan patronlar neden işçiden üç kuruş parayı esirgerler? Onca parayı, malı, mülkü mezarla götürececek halleri yok ya! Her yıl milyonlarca lira kâr yapan şirketler, elde ettikleri kârların küçük bir kısmını işçileriyle paylaşıp, işçileri tonla sıkıntıdan kurtarsalar ne olurdu yani!”

Bu sorulara üretilen yanıtlar, hep patronun ya da şirket ortaklarının huyundan suyundan söz edilen sohbetlerle devam eder. İşçiler patronların ne ölçüde cimri ya da bonkör, ne kadar vicdanlı ya da vicdansız olduğuna dair gözlemlerini dedikodu tadında paylaşırlar. Ancak şu soru bir türlü yanıtlanmaz: Patronlar, işçilerin emeğini sömürerek o kadar zengin hale gelmelerine rağmen, neden işçilerin ücretlerini yükseltmekten hep kaçınırlar?

Soru basit gibi görünse de yanıtı o kadar basit değil. Bu sorunun yanıtı aslında bu dünyanın düzenini anlamının da en önemli anahtarıdır. Diyelim ki 20 bin lira paranız var. Bu durumda ne yapardınız? Pek çok işçinin cevabının şöyle olacağı açık: “Borçlarımı kapatır rahat ederdim”, “evin eksiklerini alırdım”, “bu işten ayrılır, iyi bir işe girene kadar tatil yapardım” vb...

Peki ya 20 bin değil de 20 milyon lira, yani başlangıçta zikrettiğimiz 20 bin liranın bin katı bir paranız olsaydı ne yapardınız? İşte tam bu noktada çok ilginç bir durum ortaya çıkıyor. Bir kişi 20 bin liraya sahip olunca 20 bin lira ile istediğini yapabiliyor. Ancak aynı kişinin 20 milyon lirası olunca işler değişiyor. Kişi, 20 milyon liranın sahibi gibi gözüksün de, gerçekte 20 milyon lira “kişiye sahip oluyor”. 20 bin lirayı dilediğince harcayabilirsin ama 20 milyon lirayı dilediğince harcayamazsın!

Şöyle ki, 20 milyon lira paranız varsa, ne yapacağınızı dair yanıtlarınız derhal değişmek zorundadır. Bundan böyle bu parayı korumak ve arttırmak öncelikli kaygınıza haline gelecektir. Yani yatırım yapmak bir zorunluluk olarak karşınıza çıkacaktır. Peki, nereye yatırım yapacaksınız? İster çok sayıda daire alıp kiraya ver; ister şirket kurup ticaret yap, ister bir imalathane kurup birilerini işe alarak üretim yap... Her halükârda bu parayla yatırım yapmak, yani bu parayı sermaye haline getirmek zorunda kalacaksınız. Artık bu sermayeyi daha da arttırmak öncelikli kaygınıza, hatta yaşama sebebin haline gelecektir. Yani ser-

maye sana sahip olacak. Sermayeyi büyütmek için işçileri sömürecek, gece gündüz çalıştıracaksın.

Sermaye, sahibine çeşitli ayrıcalıklar sunacaktır elbette. Lüks konut, lüks araba, statü, “saygınlık”, güç vb... Ancak sahibi de o sermayeyi daha fazla büyütmekle yüz yüze, o sermayenin hizmetkârı ve bekçisine dönüşecektir. Dini, imanı, vicdanı, değer yargıları kalmayacaktır. Hepsi de sermayenin çıkarına hizmet edecek biçimde dönüşüm uğrayacaktır. Örneğin Soma’da kömür madeninde 301 işçi öldükten sonra maden sahibinin oğlu şöyle demişti: “Asıl mağdur biziz; kaza yüzünden çok para kaybettik.”

Sermaye aslında birikmiş emekten başka bir şey değildir. Bu birikmiş emek, elbette patronların emeği değil, işçilerin karşılığı ödenmemiş emeğidir. Sermaye işçilerin sömürüsüyle büyür. Kapitalizm, kapitalin, yani sermayenin egemen olduğu düzenin adıdır. Kapitalist diye adlandırılan patronlar ise sermayenin “kişileşmiş” halidirler. Patronlar sahip oldukları sermayeyi arttırmaya çalışmakla hem sermayeye hizmet eder, hem de sermayedar olmanın ayrıcalıklarını yaşarlar. Kapitalistler sermayenin büyümesini hedefler, işçilerin refahını değil. Sermaye için önemli olan insan değil kârdır. Politikacılar patronlarla iç içedir, işçilerle değil. Savaşlar bile rakip sermayelerin çıkar kavgalarından çıkıyor. Her kapitalist daha fazla üretmek, daha fazla satmak ve kâr etmek ister. Rekabet edemedikleri takdirde batırlar. Bu nedenle hiçbir patron vicdana gelip “şu kadar parayı da işçilerle paylaşayım” demez. “En iyi patron” bile işçileri sömürmek zorundadır. Meselâ Ali Koç gibi patronlar bazen kapitalist sistemden şikâyet ederler ama kendilerine ayrıcalıklar sunan bu sistemden vazgeçemezler.

Baştaki soruya dönersek, sorun patronların iyi veya kötü, vicdanlı ya da vicdansız olması değildir. Sorun kapitalist sömürü düzenidir. Patronları vicdansız para düşkünü yapan da bu sistemdir. Biz işçiler bir taraftan haklarımız için mücadele ederken, diğer taraftan bu sömürü düzeninin yıkılması için mücadele etmeliyiz. Birlikte üreten işçiler neden birlikte yönetemesin? Fabrikaları, işletmeleri hatta ülkeleri işçilerin, emekçilerin kurduğu meclisler yönettiği zaman; sömürünün, savaşların ve krizlerin olmadığı çok daha güzel bir dünyaya kavuşacağız. ■

Dudullu Sanayi Bölgesi ve İMES İşçileri Huzursuz!

■ Dudullu'dan bir grup metal, gıda ve matbaa işçisi

Kardeşler, bizler Dudullu Organize Sanayi Bölgesinde ve İMES'te çalışan metal, gıda ve matbaa işçileriyiz. Sorunlarımız her geçen gün daha da büyüyor. Patronlar bizleri aldatmak için oyun çeviriyorlar. Bildiğiniz gibi 1 Kasım seçimlerini kazanmak isteyen AKP asgari ücreti 1300 lira yapacağını açıklamıştı. Patronlar buna itiraz etmiş ve hükümetin kendilerine yardım etmesini istemişlerdi. Şu an okuduğunuz İşçi Dayanışması gazetesinin son sayısında hükümetin patronların nasıl imdadına koştuğu ve işçileri nasıl aldatmaya çalıştığı detaylıca anlatılıyor. Hükümet asgari ücretin 1300 lira olduğunu söylüyor. Oysa elimize 1177 lira geçti. Çünkü kardeşler, sizlerin de bildiği gibi 123 lira olan Asgari Geçim İndirimi, zaten devletin bizlere geri ödediği vergi iadesinin tutarıdır. AĞİ'yi de katarak bize 1300 lira asgari ücret verdiklerini söylüyor, bizi aldatmak istiyorlar.

Ancak bizler bu yalana kanmıyoruz. Kimi işyerlerinde patronlar, zaten 1100 lira alan işçiye 77 lira zam yapıyor ve “senin de ücretin 1300 lira oldu” diyor. Oysa beklediğimiz zam 77 lira değil, en az asgari ücrete yapılan kadardır, 267 liradır. Bu 1177 lira asgari ücret alan işçiler dâhil tüm işçilerin ücretine yansıtılmalıdır. Ancak patronlar zam yapmak istemiyorlar ve bu nedenle tüm işyerlerinde huzursuzluklar baş göstermiş durumda. Nasıl ki AĞİ'yi asgari ücrete dâhil ederek bizleri aldatmak istediler, aynı şekilde bir başka oyun oynuyorlar. Hâlâ ikramiye uygulaması olan kimi fabrikalarda, patronlar, “zam yapıyorum

işte” diyerek ikramiyeleri ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Bizlerin çalıştığı bir matbaa ve gıda fabrikasında, zam isteğimizi bastırmak isteyen patron, ikramiyelerin bundan sonra maaşlara yedirileceğini açıkladı. Daha önce maaş haricinde ikramiye alırken, şimdi alamayacağız. Bir metal fabrikasında ise bayramda verilen ikramiyeler 12'ye bölünerek maaşlara eklendi. Böylece ücretlerimiz birden bire arttı! Patronlar bizlere “işte maaşlarınız yükseldi” diyorlar. Tam bir aldatmaca! Bizi aptal sanıyor bunlar. Oysa ikramiyeler zaten bizlerin sosyal hakları kapsamında. Patronlar zam yapacaklarına, bizim olanı bize zam olarak satıyorlar. Sosyal haklarımıza el koyarken zam da yapmamış oluyorlar. Daha da önemlisi, kısa süre sonra ücreti yüksek olan işçileri işten çıkartacak ya da çıkmalarını sağlayacaklar. Bunların yerine ise düşük ücretle işçi alacaklar ve bu işçilerin ikramiyesi de olmayacak. Yani bu yolla ikramiye gibi sosyal haklarımıza el koyuyorlar.

Patronlar, bilinçsiz ve örgütsüz işçiye şapkasını ters giydirir kardeşler. Patronların dernekleri, işveren sendikaları var. Hükümet de onlara hizmet ediyor, biz bunu biliyor ve görüyor, yaşıyoruz. Ama bizlerin de işçi derneklerimiz ve sendikalarımız var. **Patronların oyununa karşı uyanık olmak, birlik olmak ve haklarımıza sahip çıkmak için bu işçi derneklerinde ve sendikalarda bir araya gelmek zorundayız.** Dudullu ve İMES bölgesindeki tüm işçi kardeşlerimize sesleniyoruz: Gelin korkup geri çekilmeyelim, korkunun ecele faydası yok! Korktukça, “bana ne” dedikçe çalışma koşullarımız daha da kötüleşecek, ücretlerimiz düşük kalmaya, iş saatlerimiz uzamaya devam edecek. Gelin kardeşler, ikramiyelerimizi patronlara kaptırmayalım. Birleşelim ve ücretlerimizi yükseltmek için mücadele edelim! ■

Zorunlu İzinlere Sessiz Kalmayalım!

■ Esenyurt'tan bir kadın tekstil işçisi

Ben Esenyurt'ta bir tekstil firmasında çalışıyorum. Firmamız 2016'ya hızlı girdi. Yeni yılın ilk gününde bölüm sorumlumuz elindeki listeye göre tüm işçileri tek tek yanına çağırıp "bundan sonra herkese toplu izin kullandırılmayacak, yazın üretim devam edecek. Bundan dolayı yarın senelik izne çıkıyorsunuz, yönetimin kararı bu, itiraz kabul edilmeyecek" dedi. Siparişlerin azaldığını belirtmeyi de ihmal etmedi.

Tabii herkesin morali bozuldu. Kimse böyle bir şey beklemiyordu. İşçi arkadaşlar hem sinirli, hem de şaşkındılar. İzni kabul etmeyip idareye itiraz etmeye gidenler oldu. Fakat sonucu değiştiremediler. Yaklaşık 40 kişiyi apar topar izne gönderdiler. İşçilerin genelinin tepkisi "kışın ortasında ben izni ne yapayım, nereye gideyim?" oldu. İşçilerden bir tanesi iki defa müdüre gidip itiraz etti: "Ben izne kışın değil, yazın çıkmak istiyorum; ailemle beraber tatil yapmak istiyorum" dedi. Diğer bir işçi ise "benim oğlum evlenecek; bana yazın izin lazım. Ben o zaman ne yapacağım, izin verecek misiniz bana? Ben çıkmak istemiyorum izne" demesine rağmen, yönetim kesin

bir şekilde herkesi geri çevirdi.

Sonuç itibariyle istemeyerek de olsa izne çıkmak zorunda kaldılar. Bu izinlerin devamının geleceğine dair söylentiler de içeride dolaşiyor. Herkes farkında ki aslında bu zorunlu izinlerin sebebi üretimi düşürme isteği, çünkü siparişler azalmış durumda. Belki de zorunlu izinleri toplu halde işten çıkartmalar izleyecek. Geçmişte "teğet geçti" denilen krizin bu sene biz işçileri yine zorlayacağı aşikâr.

İşverenler her zaman olduğu gibi kendi planları çerçevesinde hareket edip işçilerin ne istediğini duymuyor, görmüyor, umursamıyorlar. Varsa yoksa kâr-zarar hesapları üzerine tüm planları. Planı olmayan sadece biz işçileriz. Herkes birbirinden kopuk ayrı ayrı takılmaya devam ettiği sürece, işverenin elini rahatlatıp kolay hareket etmesini sağlıyoruz. Oysa işyerinde işçiler arasında dayanışma olsaydı sonuç farklı olabilirdi. İşyerimizde yaşanan durumun, bölgemizdeki diğer fabrikalarda da yaşanmaya başladığını duyuyoruz. Belli ki patronların genel bir saldırısı söz konusu. Aslında biz de bu saldırılara işçiler olarak toplu halde cevap vermeliyiz ama şimdilik bunu yapamıyoruz, çünkü örgütsüz ve dağınık durumdayız. İşçiler olarak birliğimizi sağlayamazsak 2016'nın bizler için zor bir yıl olacağı kesindir. ■

Birlikte Hareket Eden İşçiler Kazanırlar

■ Ankara'dan matbaa-yayın işçileri

Biz matbaa-yayın sektöründe çalışan işçileriz. Bu sektörde çalışan işçiler olarak birçok sıkıntı yaşıyoruz ve çok dağınık haldeyiz. Herhangi bir sendikamız yok. Çoğu zaman işyerlerimizde hak mücadelemizi bireysel yürütmek zorunda kalıyoruz. Her geçen gün patronlar haklarımızı elimizden alıyorlar.

Kısa süre öncesine kadar her işyerinde olduğu gibi bizim de çalışma koşullarımız çok ağırdı. Mesai saatlerimiz uzun, yemeklerimiz iyi çıkmıyor ve sigortamız asgari ücret üzerinden yatırılıyordu. Koşullarımız böyleyken patron bizden yeni sezona projelerle girileceğini, iş hacminin çok artacağını söyleyerek daha fazla çalışmamızı ve mesaiye kalmamızı istiyordu. Örgütsüz olan işçiler ise tüm bu dayatmalara karşı seslerini çıkaramadan ömürlerini oluyorlardı.

Fakat bizim işyerimizde patron bir şeyi hesaba katmamıştı. O da ÜİD-DER'de örgütlü işçilerin işyerimizdeki varlığıydı. Mücadele örgütümüz ÜİD-DER'in verdiği özgüven ve bilinçle sorunlarımıza karşı işçi kardeşlerimizi bir araya getirebildik. Öğle aralarında taleplerimize ilişkin çeşitli sohbetler yaptık. Çalışma koşullarımızı nasıl iyileştireceğimizi ve işçi için en önemli taleplerden biri olan sigorta primlerimizin aldığımız ücret üzerinden yatırılması gerektiğini konuştuk. Belirli zaman aralıklarında bu sorunlarımızı sık sık gündeme aldık ve konuşmalar yaptık. Ağız birliği sağlandıktan sonra uygun zamanın gelmesini bekledik.

Birkaç gün sonra şirket müdürünü yayın odasına ça-

ğırarak isteklerimizin olduğunu belirttik. Mesai saatlerimizin düzenlenmesini, Cumartesi gününün tam gün tatil edilmesini, yemeklerimizin iyileştirilmesini ve sigortamızın aldığımız maaş üzerinden yatırılmasını istedik.

İşyerimizde sorunlarımızla ilgili patronla bir toplantı yapıldı ve talep ettiklerimizin birçoğunu kazanımla sonuçlandırdık.

Kazanımlarımız sırasıyla şöyle;

1. Sigorta primlerimiz aldığımız ücret üzerinden yatırılmaya başlandı.
2. Cumartesi günü tam tatil yapılmadı fakat 17.00 olan çıkış saatimiz 15.00'e çekildi.
3. Karbonhidrat ağırlıklı yemek listemiz yeniden düzenlendi. Bizim yaptığımız liste kabul edildi.
4. Uzak bölgelerden gelen arkadaşlarımıza mesai başlama saatlerine gecikmeleri halinde toleranslar tanındı.
5. İsteyen arkadaşımız özel işleri için her ay hafta içi yarım gün izin kullanabilecek. Ve bu süre yıllık izinden kesilmeyecek ya da ücretsiz izin sayılmayacak. Mazeret izni olacak.

Matbaa-yayın işçileri olarak birlikte verdiğimiz mücadeleyle elde ettiğimiz haklarımızın mutluluğunu yaşıyoruz.

Biz ÜİD-DER'li işçiler olarak sınıf mücadelesinin önemini biliyoruz ve arkadaşlarımızı ÜİD-DER çatısı altında örgütlenmeye çağırıyoruz. İşçi kardeşlerimize ısrarla şunu söylemeyi kendimize görev sayıyoruz; Mücadele örgütümüz ÜİD-DER işçilere cesaret verir, korkularından arındırır.

Yaşasın İşçilerin Birliği! Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

■

“Suçumuz Taşeron Olmak mı?”

■ Tuzla'dan bir metal işçisi

Çalıştığım işyeri 400'e yakın işçinin çalıştığı sendikali bir fabrika. Ama işçilerin yarısı maalesef taşeron işçisi olarak çalışıyor. Patron fabrikada asıl işi taşeron işçilere yaptırıyor. Üstelik bir değil üç taşeron firmaya. Ve bu işçiler kadrolu işçilerle aynı koşullarda vardiyalı çalışıyorlar, ama hiçbir sendikal haktan faydalanamıyorlar.

Taşeron güvencesiz çalışmaktır! Evet, aynen durum böyle. Bunu bir sabah işe gittiğimde daha iyi anladım. İşçiler kapının önünde birikmişler ve günlerdir yatırılmayan maaşlarının hesabını soruyorlardı. Öfkeli bir şekilde taşeron sorumlusundan açıklama bekliyorlardı. Diyeceksiniz ki “iyiymiş, gene bir muhatap bulmuşlar”. Evet, genelde taşeronlar, işçileri fabrikaya gönderir ve bir daha da asla sormazlar. İşçiler bir sorunu olduğunda muhatap olacak, sorununu çözecek kimseyi bulamaz. Asıl işveren zaten “siz taşeronsunuz, bizimle alâkanız yok” deyip başından savar. Zaten patronlar tam da bu yüzden taşeron işçi çalıştırır. Yani işçilerle uğraşmak istemezler. Bu durumda kârlı olan patron, mağdur olan hep işçi olmuştur. Şahit olduğum durum da aynen böyle gelişti. İşçiler üretimin içinde toplanmışlar ve maaşlarının neden yatmadığını soruyorlar. Bir haftadır “bugün yatacak” diye diye kandırılan işçilerin sınırları bozulmuş durumda. Bir kadın işçi “hepimizin paraya ihtiyacı var; ev geçindiriyoruz. Bu nasıl bir sorumsuzluk!” diye bağırıyor. Bir diğeri “kredi borcumuz var, bir gün gecikse faiz işliyor, bizi böyle mağ-

dur etmeye hakkınız yok” diyor. “Akşam bugün maaşım yatmıştır diye gidiyorum, her seferinde bankamatikten çekmeden eve eli boş dönüyorum. Nasıl sinirlenmeyelim?” Taşeronun görevlendirdiği kişi genç bir çocuk, koymuşlar oraya, işçilere nasıl cevap vereceğini bilemez halde, “merkezden bana yatıracaklarını söylediler. Onlar bana ne diyorsa ben de size onu söylüyorum, benim bir suçum yok” diyor. Yani görünürde bir muhatap var ama o da işçilerin derdine deva değil. İşçiler “asıl sorumlunuz kimse o gelsin. Bize bir cevap versin” dese de yanıt yok.

Bazı işçiler taşeron olduklarını sonradan öğrenmişler. Bir kadın işçi “bizler buraya girdiğimizde bize taşeron olduğumuzu bile söylemediniz. Sonradan öğrendik ki taşeronmuşuz. Kadrolu işçiyle aynı işi yapıyoruz ama sendikal haklardan faydalanamıyoruz. Bu nasıl bir haksızlık? Böyle bir şey olabilir mi? Bizler de emek veriyoruz, gece vardiyalarında ayakta kan ter içinde çalışıyoruz, niçin ayrı görülüyoruz? Her ay aynı şey. Taşeronuz diye maaşlarımız geç yatıyor, mesailerimiz eksik yatıyor, günlerimiz kesiliyor. Bu haksızlık” diyor. Diğer işçiler “maaşlarımız yatmadan çalışmayacağız” dediler. Üretim müdürü müdahale etmek zorunda kaldı. Saat 10'da maaşların yatacağının sözünü verdikten sonra kadın işçiler dağıldı.

Evet, taşerona bağlı kadın işçiler bu haksızlık karşısında birlikte hareket ettiler. Ve maaşları 1 saat sonra yattı. Fabrikalarda işçileri bölmek, ayırtırmak için kullanılan ve örgütlenmemizin önünde engel oluşturan taşeron sorunu, kadrolu işçi-taşeron işçi ayırımı yapmaksızın hepimizin sorunudur. Ve buna karşı birlikte mücadele etmeliyiz. ■

Fabrikamızda “Umut Direniyor!”

■ Gebze'den bir kadın işçi

Merhaba arkadaşlar, Ben Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan bir kadın işçiyim. Kapitalist sömürü düzeninin biz işçilerin hayatını nasıl zorlaştırdığının canlı bir örneğini sizlerle paylaşmak istiyorum.

Vardiyalı bir işte çalışıyorum. Yine bir 16.00-24.00 vardiyasında, Cumartesi günü işe gittiğimde ilginç bir durumla karşılaştım. İlginç diyorum, çünkü türlü tehlikelerle dolu üretim alanında bir çocuğun koşturup oynaması, çok da alışılmış bir şey değildir. Arkadaşlara “misafirimiz kim?” diye sorduğumda, bizim fabrikadaki işçilerden birinin çocuğu olduğunu öğrendim. Çocuğun babası olan arkadaşımız durumu utana sıkıla anlattı. Eşi de vardiyalı çalıştığından, çocuğu evde yalnız kalıyormuş. Hafta sonu amirler, müdürler fabrikaya gelmediğinden, arkadaş da çocuğunu yanında getirmiş. Çocuğun adı Umut, kartesi de çok iyiymiş. Babası da “hiç değilse bir gün birlikte vakit geçiririz, çocuğum gözümün önünde olur” diyerek almış yanına Umut'u.

Bütün bunları dinlerken, nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim bir an. Sonra düşündüm ki, patronların, zenginlerin çocukları karne hediyesi diye kim bilir hangi ülkede,

hangi eğlence merkezlerinde alıyorlardır soluklarını. Oysa Umut bir işçi çocuğu. Tatil dönemindeki “mutluluğu” babasının çalıştığı fabrikaya gelebilmek. Patronlar sınıfının çocuklarıyla işçi sınıfının çocukları arasındaki fark ortada!

Saatler akıp giderken, Umut bizim neşe kaynağımız oldu. Ama küçük bir çocuğun gece yarısına kadar uyanık kalabilmesi ne kadar mümkün olabilir? El birliğiyle Umut'u uyutmamaya çalıştık. Fabrikanın soğuşuna biz bile dayanamıyoruz, o küçücük bedeni ile Umut nasıl dayansın? Her fırsatta şarkılar söyledik, oyunlar oynadık. Gözünü her kapadığında, “Dayan Umut, diren! Az kaldı vardiyanın bitmesine” dedik.

Günün sonunda evlerimize dönerken biraz yorgun, biraz buruktuk. Umut babasıyla işyeri servisine binerken hepimize neşeye el salladı. Yüzündeki o ifade, dünyadaki tüm çocuklarda olduğu gibi masum ve güzel. Peki, biz onların geleceği için ne yapıyoruz? Onlara güzel yarınlar bırakmak için yeterince çalışıyor muyuz? Bunları düşünürken, ÜİD-DER Kadın Komitesi'nin “Emekçi Kadınlar Mücadeleye!” adlı kampanyasını hatırladım. Güzel yarınlar için, çok güçlü bir mücadelenin kıvılcımı olacağına inandığım bu kampanya, hem çocuklarımızın hem de bizlerin sorunlarına ışık tutuyor. Hep birlikte ÜİD-DER Kadın Komitesi'nin sesine kulak verelim, gücüne güç katalım! ■

Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz

Kim mi kurtaracak seni köle
görecekler seni kardeş
yuvarlananlar uçuruma
duyacaklar çılgınlığını

Seni köleler kurtaracak kurtaracaksa
ya hep beraber ya da hiç birimiz
kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden
ya hep beraber ya da hiç birimiz

Kim mi kurtaracak seni aç insan
bize gel ekmek istiyorsan bize gel
kıvrananlara açlıktan
biz gösterelim sana yolu
biz açlar vereceğiz sana ekmeği

Ya hep beraber ya da hiç birimiz
kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden
ya hep beraber ya da hiç birimiz

Kim mi alacak öcünü yenilmiş adam
vurulmuşsun madem
gel yaralıların yanına
gerçi biz zayıfız kardeş
zayıfız, yaralıyız ama
alırsak biz alırız öcünü senin

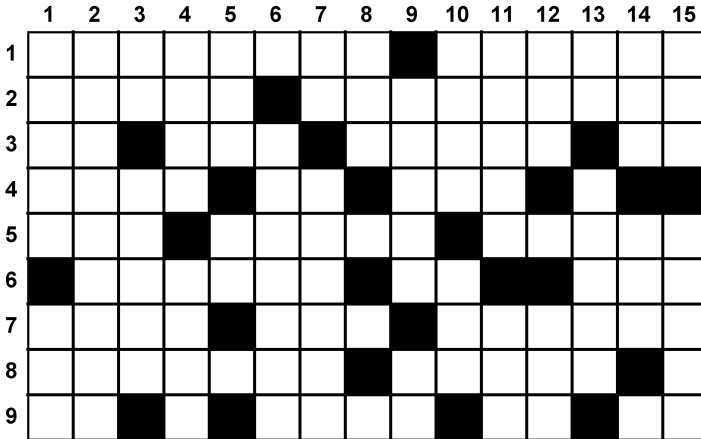
Ya hep beraber ya da hiç birimiz
kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden
ya hep beraber ya da hiç birimiz

Kim tutacak elinden bitik kişi
birleşmek zorundadır başkalarıyla
yoksulluğa dayanamayan
birleş sende yoksullarla durma birleş
yanına bırakmayanlarla bu işi

Ya hep beraber ya da hiç birimiz
kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden
ya hep beraber ya da hiç birimiz

Bertolt Brecht

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Zarar karşılığı ödenen para, işçiler için kıdem ve ihbar türleri vardır. 4 yıldır devam eden iç savaş nedeniyle yüz binlerce insanın öldüğü, milyonlarcasının göç etmek zorunda kaldığı Ortadoğu ülkesi.
2. Sahte aydın. Gözlemevi.
3. Bir başlaç. Kaçak olduğu söylenen Ak Saray'ın kurulduğu arazinin kısa adı. Riskli. Kilogramın kısaltması.
4. Gerçekleştirilmesi zamana bağlı istek. Karın şişliği. Minimumun kısaltması.
5. Mikroskop camı. İşsiz güçsüz, aylak. Köy, pazar gibi yerlerde dolaşarak ufak tefek tuhafiyeye eşyası satan kimse.
6. Bir düşüncüyü kolay hatırlanıp tekrarlanabilir bir biçimde ifade eden kısa, çarpıcı söz. Boru sesi. Çocukların oynadığı kaydırak oyunu.

7. Altının saflık derecesi. Limited kelimesinin kısaltması. Terzilerin ölçü aleti.
8. Düşmanına kötü kokulu sıvı fışkırtan, ince uzun bir hayvan. Elmasının değerini belirleyen birim.
9. En kısa zaman, lahza. Körfez savaşından bu yana savaşların eksik olmadığı Ortadoğu ülkesi. Kriptonun simgesi. Hangi şey.

Yukardan Aşağıya

1. Ürettiği malın piyasa fiyatını veya sunum miktarını belirleme gücüne sahip firma. Ağabey.
2. Canlandırma.
3. Zat kelimesinin sessizleri. Gayrimenkul.
4. Anlam. Büyüklük, nicelik.
5. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün kısaltması. Gümüşün simgesi.
6. Çuval yapan veya satan kimse.
7. Utanma, utanç. Silindir gövdeli, üst tarafı şapka gibi olan bitki.
8. İçine sulu şeyler konulan kap.
9. Bir erkek adı. Kısaca kara kuvvetleri.
10. İçki dağıtan kişi. Dolaylı anlatım.
11. Hicap. Bir işi yapabilme gücü.
12. Rahat kelimesinin sessizleri. İnce perde veya örtü.
13. Tersten eşek sesi. Bir meyve.
14. Irak Kürdistanı'nda bir siyasi parti. Rus imparatoru.
15. Beyin dalgalarının ölçülmesi yöntemi. Tespih tepeliği.

Geçen Ayın Çözümü														
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	T	A	Ş	E	R	O	N	K	I	D	E	M	A	
2	R	L	K	A	R	A	T	S	T	O	P			
3	A	T	A	M	A	K	A	R	I	T	M	A	R	
4	S	I	N	A	M	A	K	A	R	M	A	H	O	
5	T	A	S	A	E	M	L	O	N	A	N			
6	A	A	S	A	R	K	A	Ç	F	A	Y			
7	R	A	N	A	R	E	S	M	E	N	H	A	K	
8	İ	B	A	D	E	T	A	N	A	D	O	L	U	
9	A	Ç	A	I	S	I	E	R	İ	Ş	İ	M		

İşçilerin Sordukları/43

Kıdem tazminatı uygulaması nedir?

Kıdem tazminatı işçiler için iş güvencesi demektir. İşçilerin işten atılmaya karşı mücadele ederek elde ettikleri bir haktır. Mevcut uygulamaya göre bir işyerinde bir yıl ve daha fazla çalışmış olan her işçi kıdem tazminatı almaya hak kazanmaktadır. İşçiler işten haksız bir şekilde çıkarıldıklarında, evlendiklerinde, askerlik nedeniyle iş sözleşmeleri sona erdiğinde ve 15 yıllık çalışma süresini doldurup 3600 gün prim ödediklerinde çalıştıkları yıl kadar kıdem tazminatı alabiliyorlar. Ayrıca işçiler fazla mesai ve sigorta priminin eksik ödenmesi, ücretinin bordroda farklı gösterilmesi, imzaladığı sözleşmeye dair patronun yanlış bir beyanda bulunması ve yanıltması, ücretini eksik hesap etmesi ya da ödememesi gibi hallerde de haklı bir şekilde işten ayrılarak kıdem tazminatı almaya hak kazanıyor. Kıdem tazminatı giydirilmiş brüt ücret olarak işçiye ödenir. Yani tazminat işçiye o işyerinde verilen yol, yemek, yakacak, eğitim yardımı, ikramiye, prim gibi tüm ek ücretler hesaba katılarak ödenir. Getirilecek olan fon sistemiyle bu koşullar tamamen ortadan kaldırılacak.

Kıdem Tazminatı Fonu işçilerin çıkarına mı? Hükümet ve patronlar neden “fon” istiyor?

Patronlar kıdem tazminatı dolayısıyla işçileri işten atarken iki kere düşünüyorlardı. Şimdi kıdem tazminatını “fon” a devrederek rahatça işçi çıkarmayı, işten çıkardıkları ya da haklı bir nedenle kendisi çıkan işçilere tazminat ödemekten kurtulmayı amaçlıyorlar. Hükümet patronlardan gelen talep doğrultusunda kıdem tazminatını patronların yükümlüğü olmaktan çıkarıyor. “Fon” uygulaması gelirse patronlar hiç düşünmeden işçileri işten atabilecekler. Hükümetin amacı kıdem tazminatını kaldırmak, taşeron, esnek ve kısa süreli sözleşmeye dayalı, alabildiğine ucuz bir işgücü piyasası yaratmaktır. Özel istihdam bürolarının, esnek ve güvencesiz çalıştırmanın önünü alabildiğine açmaktır.

Getirilmek istenen “fon” sistemiyle kıdem tazminatının 30 gün üzerinden değil daha kısa süre üzerinden hesaplanması planlanıyor. Böylece 10-15 günlük tazminat ücreti gasp edilmiş olacak. İşçiler fonda biriken parayı alabilmek için 10 yıl beklemek zorunda kalacak. Hükümet özel istihdam bürolarını yaygınlaştırmayı da planlıyor. Böylece işçiler aynı köle gibi başka patronlara günlük, aylık ya da senelik kiralanacak. Çoğu işçinin sürekli bir işi ve sigortası olmayacağı için fonda biriken kidedi de olmayacak. Olsa bile bu son derece düşük olacak.

Ayrıca fonda biriken paraların patronlara peşkeş çekilmeyeceğinin de garantisi yoktur. Örneğin İşsizlik Sigor-

tası Fonu da işçiler için oluşturulmuştu. Fakat işçilerden çok patronlara ödeme yapıldı. Şu an bu fonda biriken 92 milyar lira patronlara teşvik, yatırım, prim ödemesi olarak peşkeş çekilmektedir. İşçilerin denetiminde olmayan her fon patronların hizmetine açılmaktadır.

Hesaplamalara göre 10 işçiden sadece 1'i kıdem tazminatı alabiliyor. İşçilerin kıdem tazminatlarını alabilmeleri için bunun bir fona aktarılmasına gerek yoktur. İşçilerin tazminatlarını almalarının önündeki yasal engeller ortadan kaldırılmalıdır. İşçiye tazminatını ödemeyen patronlar cezalandırılmalıdır.

“Fona” karşı nasıl mücadele edilebilir?

Hükümet ve patronlar 2011 yılında da kıdem tazminatımızı gasp etmek için düğmeye basmışlardı. Mücadele örgütümüz ÜİD-DER, gerek başlattığı kampanyayla gerekse yaptığı örgütlenme çalışmalarıyla fabrikalarda, işçi semtlerinde işçi ve emekçileri bilinçlendirerek bir kamuoyu yaratmıştı. “Kıdem Tazminatımızı Gasp Ettirmeyelim!” sloganıyla toplanan 65 bin imza, işçilerin protestosu olarak Meclise teslim edilmişti. Gelen tepkiler üzerine hükümet geri adım atmak zorunda kalmıştı. Fakat patronlar sınıfı boş durmuyor ve işçilerin örgütsüzlüğünden faydalanmak istiyorlar. ÜİD-DER, bu saldırıya karşı örgütlü mücadeleyi yükseltiyor, 65 bin imzayı 100 bine tamamlamak için çalışma yürütüyor. Ayrıca Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK de, “Kıdem Tazminatlarımız İş Güvencemizdir Dokunma!” sloganıyla bir imza kampanyası başlattı. ÜİD-DER ve DİSK’in kampanyalarına destek olalım ve işyerlerinde, fabrikalarda birlik olup örgütlü mücadeleyi yükseltelim! Kıdem tazminatımızın gasp edilmesini ancak örgütlü mücadele ederek engelleyebiliriz. ■

Bir Otobüs Dolusu Zenginın Serveti 3,5 Milyar Yoksulun Servetine Eşit

Bu Nasıl Düzen, Bu Nasıl Adalet!

Ocak ayında Oxfam adlı bir İngiliz yardım kuruluşunun yayınladığı bir rapor, zenginlerle yoksulların servetleri arasındaki farkın daha da açıldığını, zenginliğin gittikçe daha az elde toplandığını ortaya koydu. Rapora göre, son 5 yılda dünyanın en zengin 62 kişinin serveti 3 kattan fazla arttı. Dünya nüfusunun en yoksul yarısının serveti ise yüzde 41 azaldı. Sadece bir otobüs dolusu zenginın serveti, 3 milyar 600 milyon yoksulun servetine eşit.

Rapor, dünya nüfusunun en zengin yüzde 1'inin servetinin geri kalan yüzde 99'un servetinden fazla olduğunu gözler önünde seriyor. Yani en zengin 70 milyon kişinin serveti 7 milyar kişinin servetinden daha fazla.

Sermayenin doymak bilmez iştahı yüzünden, zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum durmadan artıyor. Sadece bir yıl önce dünyanın en yoksul yarısının serveti 80 zenginın servetine eşitti. 5 yıl önce ise 388 kişinin servetine eşitti. Bugünse bu zenginlerin sayısı 62'ye kadar düşmüş durumda. 62 kişinin serveti 1,76 trilyon dolar.

Yoksulların nüfusu 2010'dan bu yana 400 milyon arttığı halde gelirleri 1 trilyon dolar azaldı. Bu paranın zenginler tarafından gasp edildiği açık bir biçimde görülüyor. Sefaletle itilen milyarlarca insan yaşama tutunabilmekte zorlanıyor. Dünya nüfusunun yüzde 20'si aşırı yoksulluk sınırında, günlük 1,9 dolar ile hayata tutunmaya çalışıyor. En yoksul yüzde 10'un ortalama yıllık geliri, son 25 yılda 3 dolardan az arttı. Günlük gelirleri ise her yıl 1 sentten (doların kuruşu) daha az arttı.

Milyarderler, her türlü denetimden uzak tutulan vergi cennetlerinde servetlerine servet katıyorlar. Bu vergi

cenneti ülkelerde kurdukları offshore bankalar eşitsizliğin artmasına neden oluyor. Bu bankalarda biriken servetin miktarı 7,6 trilyon dolara ulaşmış durumda. Her yıl 190 milyar dolar vergi kaçırarak trilyonlarca dolar serveti kontrolleri altına alıyorlar. Meselâ kara kıta Afrika'da halk yoksulluk, sefalet ve bitmek bilmez savaşlar nedeniyle nefes alamaz hale gelirken, kıtanın zenginleri, bu kayıt dışı bankalarda 500 milyar dolar para biriktirmiş durumda. Kıta gelirlerinin yüzde 30'una denk gelen bu parayla milyonlarca Afrikalı çocuğun hayatını kurtaracak sağlık masrafları ve eğitim ihtiyaçları karşılanabilir.

Kapitalizmin yarattığı inanılmaz uçurum ve eşitsizlik kimi büyük patronları da tedirgin ediyor. Çünkü işçiler ve yoksullar uzun yıllar boyunca bu eşitsizliğe boyun eğmezler. Nitekim geçtiğimiz aylarda büyük patron Ali Koç, "Eşitsizliğin ortadan kalkması için kapitalizmin ortadan kalkması gerekir. Gerçek sorun kapitalizmdir" dedi. Elbette Ali Koç bunları söylerken, ona ait fabrikalarda ücret ve sendika hakları için mücadele eden işçiler işten çıkarılmaya, baskı altında tutulmaya devam edildi.

Kriz, savaş, umutsuzluk ve çıkışsızlık yaratan kapitalist düzen, dünyamızı uçuruma doğru sürüklüyor. Küresel sermayenin dünyamızı yıkıma götürmesinin önüne geçmek için, akıl almaz çelişkiler ve krizler yaratan kapitalist sistem yıkılmalıdır. İnsanın insanı sömürmediği, zenginliğin bir tarafta yoksulluğun ise öte tarafta toplanmadığı, insanların açlık ve hastalıktan ölmediği, savaşların olmadığı, barış dolu bir dünya sosyalizmle mümkündür. Sosyalizmin yolunu açacak olan ise, kapitalist sistemden hiçbir çıkarı olmayan işçi sınıfıdır. ■